

Na pedagogické fakultě vznikla nová galerie

Galerie ležatá osmička se návštěvníkům otevřela na začátku března fotografickou výstavou Trochu s humorem.
>> podívejte se na straně A2

Student FSS pomáhá kolegům v Bosně

Pro studenty v domovském Sarajevu shání knihy a studijní materiály.
>> čtěte na straně A2

Muni.cz nově i na webové adrese

facebook.com/municz

student muni.cz

<http://info.muni.cz>
březen 2011 / A1

Co si počít s diplomkou?

Zatímco jedni ještě ani nepřemýšlejí nad tématem, druhým se pomalu blíží termín odevzdání. Na cestě za titulem nás to ale čeká všechny – napsat bakalářskou nebo diplomovou práci.

Asi nejdůležitější je vybrat si dobré téma, i když i takové, které se na začátku zdá ideální, vám může měsíc před odevzdáním připadat jako nejhorší na světě. Špatné téma vás ale bude demotivovat od prvního řádku. Vyberte tedy z oblasti, která vás maximálně zajímá, a zároveň abyste mohli o daném tématu sehnat dostatek informací a někoho, kdo vaši práci povede. Zabrouzdejte zkusmo na internet nebo do katalogu knihovny. Pokud nenajdete žádné rozumné zdroje, ze kterých byste pro účely vaší práce mohli čerpat, bude lepší se věnovat něčemu jinému. Zvolit si lze také z témat, která vypisují sami vedoucí závěrečných prací. Většinou jsou dost široká, takže se můžete specializovat na oblast, která je vám bližší.

Na začátku byste měli určit cíl práce a také hypotézu nebo výzkumné otázky, na které budete hledat odpovědi. Hypotézu potvrdíte, nebo vyvrátíte výzkumem. Často se dělá chyba právě v tom, že si na hypotézu studenti vzpomenu až při psaní závěru, aniž by je zajímala při výzkumu samotném. Proto je důležité na ni myslet průběžně.

Kde hledat informace?

Pokud se podobným tématem zabýval již někdo před vámi, nebude od věci projít si staré diplomky či bakalářky a alespoň se podívat, z jakých pramenů dotyčný čerpal nebo jak pojal výzkum. Pomůže vám to nejen udělat si představu, jak by taková práce měla vypadat, ale také se přesvědčíte, že ač se to může na začátku zdát nemožné, dá se to zvládnout. Archiv závěrečných prací najdete na adrese <http://is.muni.cz/thesis/> (pouze práce z Masarykovy univerzity) nebo na theses.cz. A pokud byste chtěli něco z diplomek kolegů použít, nezapomeňte vybrané pasáže citovat. Z citací prací čerpat můžete, ale bez správné

citace se jedná o plagiát a místo vysněné zkratky před jméno byste si mohli vysloužit vyhazov ze školy. Většina fakult se řídí normou ISO 690, některé katedry ale mohou používat jiná pravidla. Zkontrolujte si včas, jak se na vaší katedře cituje, abyste pak nemuseli všechny bibliografické údaje přepracovávat.

Při získávání vhodné literatury vám poslouží i encyklopedie a odborné slovníky. Zkuste v nich vyhledat hesla, která by s vaší prací mohla souviset, a podívat se, jaké prameny použil erudovaný odborník. Výborným pomocníkem při vyhledávání relevantních zdrojů je také knihovní systém Aleph (online verzi katalogu Masarykovy univerzity najdete na <http://aleph.muni.cz>), kde můžete vyhledávat literaturu pomocí předmětných hesel neboli klíčových slov. Online katalogy má v dnešní době většina knihoven. V neposlední řadě je dobré projít elektronické zdroje, jejichž seznam naleznete na stránkách fakultních knihoven.

Začněte od úvodu

Když si uděláte představu o tom, jak by vaše práce mohla vypadat, udělejte to, co se obvykle dělá až na závěr. Napište úvod. Sice ho několikrát přepracujete, ale budete mít černé na bílém, kam se svou diplomkou směřujete. Dobré je taky napsat si osnovu celé práce a jednotlivé kapitoly do ní doplňovat. Když se budete držet struktury, diplomka bude mít hlavu a patu.

Potom není až tak důležité, jestli začnete teoretickou či praktickou částí. Důležité je, aby obě části byly provázané. „Já jsem začala s teoretickou částí, abych věděla, o čem je ta moje problémová oblast a co mám vlastně zkoumat. Teď se věnuju praktické části, teorii mám hotovou, ale nejspíš jednu část zkrátím, protože ji v praktické části moc nevyužívám,“ říká Eva Uličná, studentka ekonomicko-správní fakulty. Tereza Tatarková z filozofické fakulty se do diplomky pustila spíše opačně: „U nás je klíčové dobře připravit výzkum, takže to byla moje priorita. Teorii mám načtenou, ale ještě jsem ji nese-psala.“

Foto: Tomáš Muška

At už se vás diplomka či bakalářka týká teď nebo na vás čeká v některém z dalších semestrů, budete potřebovat pevnou vůli a trpělivost, protože tunel je dlouhý a světlo na jeho konci často není vidět. Dá se to ale dotáhnout do konce a odměna v podobě úspěšné obhajoby taky stojí za to.

Jana Počtová

Homesickness a culture shock. I to se může v Anglii stát

Petr Soukeník, student ESF a FSS

Chtěl bych napsat: Zdravím do Brna z Manchesteru. On to tady ale tak úplně Manchester není, ve skutečnosti jsem v rámci Erasmu na University of Salford. A Salford je samostatné město, i když s Manchesterem proramě – z koleje do centra Manchesteru je to totiž jen 25 minut pěšky. Vyjel jsem sem v posledním semestru navazujícího magisterského studia užít si vrcholu a současně závěru studentského života. Odjížděl jsem také s vizí, že tady napíšu diplomku a připravím se na státnice. To se mi ale vzhledem k tomu, jak velké možnosti pobyt v cizí zemi nabízí, tak úplně nedaří.

Erasmus totiž není jen o studiu, sezení v knihovně, psaní esejí a memorování faktů. Jde hlavně o poznávání něčeho nového, osamostatnění se, nabývání nových zkušeností. A tuhle funkci plní skvěle. Kulturu zde opravdu poznáte, a to nejen tu anglickou či další evropské, ale díky zahraničním studentům třeba i indickou, nigerijskou nebo čínskou. Když přijдете do centrální knihovny spojené s obdobou naší CPS (obě jsou otevřené nonstop a stále plně studujícíci), v jakoukoliv denní dobu tu uvidíte směs lidí z celého světa a dýchnou na vás jejich odlišné kulturní projevy.

Důležité je nebat se těchto odlišností, ale naopak je zkoušet poznat. Tomu v Salfordu napomáhá i ubytování, které mají „exchanges“ přidělované v obrovském komplexu studentských domů Castle Irvell. Ubytování jsme v plně vybavených domech s 11 samostatnými ložnicemi, společnou kuchyní, jídelnou a sociálními zařízeními. Bydlím díky tomu v domě s Američankou, Kanaďankou, Turky, Čechem, Polkou, Syřanem a Rumunou.

>> pokračování na straně A2

Masové studium stvořilo minimaxy a umřelky

České univerzity přetékají studenty (viz graf na straně 2-3). Jak k tomu došlo? Zásadním zdrojem financování vysokých škol je dotace na studenta a tato částka se stále snižuje. „Osvícenství povýšilo vzdělání na hodnotu, kapitalismus je pak přeměnil ve zboží,“ citoval k tomu Ivo Možný z fakulty sociálních studií půl století starý postřeh sociologa Adorna.

Koncem února spolu s Josefem Bejčkem z právnické fakulty diskutovali o roli univerzity v 21. století ve stejnojmenném cyklu besed pořádaném studenty MU. „Na bádání učitelů si profesně zaměřená fakulta musí vydělat výukou a granty jsou doplněk – rozhodující příjmy pramení z masové produkce vysokoškoláků,“ shrnul situaci Bejček.

Podobu výuky na univerzitách to zásadně změnilo. Z úzkých kruhů studentů shromážděných kolem svých mistrů

Typologie studentů podle Iva Možného

Samochoodka

Student si sám ujasňuje, jaké vlastně vzdělání na univerzitě chce získat, a postupně ho dosahuje – bez ohledu na své učitele a občas i jim navzdory.

Minimax

Racionálně zhodnocuje požadavky učitelů a snaží se s co nejmenší námahou dosáhnout co největších efektů.

Umřelka

Potácí se od jednoho nesplněného termínu k druhému a postupně odumírá. Z pohledu učitele je třeba dát mu včas ránu z milosti, aby se to nemuselo stát až u státnic.

se staly anonymizované masy, které se se svými učiteli scházejí v obrovských přednáškových místnostech vybavených zvukovou technikou. „Vysokoškolský učitel je dnes spíše dispečer u pásu masového vzdělávání,“ soudí Bejček. To vše z pochopitelných důvodů změnilo i to, jací jsou vysokoškoláci jsou. „Čím víc přijímáme studentů, tím víc pochopitelně bereme těch hloupých. A to stejné platí i pro učitele, kterých je také čím dál víc,“ říká Možný.

Jak se stavějí k masovému vzdělávání pedagogové? Radost z toho pochopitelně nemají, připouštějí nicméně, že i v takovém systému si mohou obě strany – jak akademici, tak studenti – najít svou cestu. „Ona ale pořád platí stará pravda, že nikoho nelze nic naučit – člověk musí učit se,“ říká Možný, který naznačuje, že na vysoké škole je klíčový zájem a samo-

studium. Učitel má podle něj mít hlavně funkci navigátora; kdo sám neplave, pro toho je zbytečný.

Bejček k poslání učitele při současném vysokém počtu studentů doplnil, že je důležité, aby se studenti našli s akademiky, s nimiž vidí své cíle stejné. Podle něj se ti, kteří se chtějí dozvědět víc a mají vůli tvrdě na sobě pracovat, musí spojit s učiteli, již na ně budou klást nejvyšší nároky. Ti, kteří chtějí snáze dojit k titulu, si zase najdou méně náročné akademiky, kteří jim studium nekomplikují „zbytečnými“ nároky, jež neodpovídají jejich cílům.

Ivo Možný mluví ale ještě o třetím typu studentů, kteří se v posledních letech, kdy je běžné studium na vysoké škole protahovat, objevují stále častěji. Jsou to ti, kteří se potácejí od jednoho nesplněného úkolu k dalšímu, studiem jen tak tak proplovají a využívají toho, že v ma-

sovém systému jim to dříve nebo později nějak projde. Problém však je, že jsou často vyloučeni až u státnic.

„Z čistě finančního hlediska může být škola spokojená. Takový student zůstal mnoho let a přinášel jí dlouhou peníze ze státního rozpočtu. Navíc ho pak ještě nenechala studium dokončit, takže nevyplouští na trh hloupého absolventa a nekazí si pověst,“ říká Možný. Fér by podle něj bylo takového studenta vyloučit dříve. Bejček ale doplňuje, že to bohužel na MU naráží jak na možnost „studia na úvěr“ (student postupuje dál, ač „nevynechal výšku, ale shodil lafku“), tak na čistě ekonomické hledisko. Učitelé a obory, na nichž ztroskotá více studentů, nejsou fakultami právě chváleni. „Narušují totiž hladký chod stroje, který na jedné straně přijímá peníze a na druhé vypouští absolventy,“ doplňuje Bejček.

David Povolný

Student ESS pomáhá kolegům v Bosně

Zkusil si život v Polsku či Slovinsku. Aktuálně bydlí většinu roku v České republice, protože studuje mezinárodní vztahy a evropská studia na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity, ale mohl žít i jinde. „Když jsem dostal stipendium, mohl jsem si vybrat, jestli jít na vysokou školu do Česka nebo do Spojených států. V Brně jsem proto, že už jsem přece jen měl zkušenost s životem ve střední Evropě,“ vysvětluje Jasmin Hasič, jenž ovšem nepochází ani z jednoho ze zmíněných států.

Už jméno napovídá, že je jeho domovem některá z balkánských zemí. Hasič pochází z Bosny a Hercegoviny, kde ovšem jako malý mnoho let nestrávil. Bosenská válka ho i s rodinou vyhnala ze země – to proto žil právě ve dvou prvně jmenovaných evropských státech.

Když konflikt skončil, vrátil se domů a vystudoval právnickou fakultu. To mu ovšem nestačilo. Na univerzitě chtěl ještě pokračovat, ale už ne doma. „Spousta věcí funguje naprosto normálně, a to, co se dělo před pár lety, není znát. Na univerzitě můžeme studovat stejné obory jako třeba v Česku, ale podmínky pro studium jsou mnohem horší. Naše školy jsou prostě a nevybavené,“ naznačuje Hasič, co ho přimělo ucházet se o stipendium na zahraniční vysoké škole.

Z několika možností si vybral Masarykovu univerzitu a po ročním jazykovém kurzu v Poděbradech nastoupil na fakultu sociálních studií. Dnes už má za sebou bakalářské státnice na jednom oboru a rád by v Česku pokračoval i na magisterském stupni. Ale to, co se děje doma, mu rozhodně není jedno.

Proto přišel s projektem na podporu bosenského vzdělávacího systému a posluchačů sarajevské univerzity, kteří za války přišli o unikátní studijní materiály.

Národní knihovna Bosny a Hercegoviny shořela v roce 1992. Obnovit její provoz se dodnes nepodařilo. Foto: Archiv J. Hasiče.

Jedna z obětí války: Národní knihovna

V noci z 25. na 26. srpna 1992 totiž shořela národní knihovna Bosny a Hercegoviny, která zastřešovala vysokoškolské vzdělávání a vědeckou práci v celé zemi. „V té době se uvnitř nacházelo kolem dvou milionů publikací, mezi nimi i hodnotná sbírka více než šesti tisíc unikátních starých knih a rukopisů. Shořelo jich asi 80 procent,“ líčí dnes brněnský student. Knihovnu, které se v Bosně říká Vijecnica, se dodnes nepodařilo obnovit, a ani Hasič nemá ambice se do její stavební obnovy pouštět. Má úplně jiný úmysl. Dostat domů co nejvíce knih, z nichž by mohli vysokoškoláci jako on studovat. „Instituce i jednotlivce žádáme, aby nám každý zaslal dvě knihy. První v jednom ze světových jazyků, která by obsahovala běžné informace z oblasti humanitních či exaktních věd, jako jsou filozofie, právo, literatura nebo třeba medicína, a druhou v národním jazyce dárce, která by se pojila k jeho kultuře, aby o ní získali čtenáři nějaké povědomí,“ vypočítává Hasič a rovnou upozorňuje, že by byl rád, kdyby do Sarajeva dorazily skutečné studijní materiály. „Kdyby někdo váhal, stačí jen zajít do jeho univerzitní knihovny a tam ho určitě něco napadne.“

Kdo by nenašel inspiraci ani ve své knihovně, může se podívat na webovou stránku books4vijecnica.com, kde visí seznamy preferovaných publikací hned z několika oborů. Jejich doručení na adresu sarajevské univerzity, pro jejíž studenty jsou knihy určeny, ovšem práce Jasmina Hasiče a jeho dvou kolegů nekončí. „Nechceme, aby se knihy jen tak někde válely na univerzitě. Proto teď sháníme peníze, abychom mohli ještě zaplatit člověka, který se postará o jejich katalogizaci a aby se knihy dostaly skutečně tam, kam mají,“ podotýká student fakulty sociálních studií, jenž tak svojí zemi momentálně pomáhá alespoň na dálku. To se časem ale změní. I když chce ještě studovat v Česku, po promoci se určitě vrátí zpátky domů.

Martina Fojtů

Přijďte na výstavu fotografií Olgy Havlové

Většina lidí zná Olgu Havlovou jako manželku prvního listopadového prezidenta. Přestože se nikdy nestala symbolem odporu proti komunistickému režimu jako Václav Havel, rozhodně to nebyla nezajímavá žena. Zajímala se o film, divadlo a literaturu, napsala scénář k filmovému hororu, přepisovala samizdaty, vedle toho sestavovala knihovnu klíčové literatury. Byla první kritičkou dramatické tvorby Václava Havla.

Krátce po sametové revoluci založila Výbor dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové, který funguje dodnes a jehož hlavním cílem je pomoci zdravotně postiženým, starým a opuštěným lidem.

„Olga Havlová byla přesvědčená, že v listopadu 1989 došlo k zásadní změně myšlení, a proto nebude tak těžké pomoci lidem s různými handicapem, aby se začlenili zpátky do společnosti,“ říká Milena Černá z Výboru dobré vůle. Olga Havlová chtěla například

odstranit ústavní péči, věnovala se podpoře handicapovaných studentů.

Za více než dvacet let činnosti Výbor podpořil stipendiem 353 studentů se zdravotním nebo sociálním handicapem, vyslal na stáže do zahraničí stovky lékařů nebo uspořádal ozdravné pobyty pro triadvacet tisíc dětí s chronickým onemocněním dýchacích cest. „Energie, kterou nám paní Olga zanechala, nám ještě pořád stačí, abychom realizovali nové nápady,“ doplňuje Černá. V budoucnu chtějí nejen pomáhat postiženým, ale také podporovat toleranci a solidaritu mezi lidmi. „Život člověka má smysl jen tehdy, když se žije pro druhé,“ dodává.

Výstava fotografií o Olze Havlové bude k vidění do konce května v univerzitním kampusu v Bohunicích. Vytvoření expozice iniciovalo Mendelovo muzeum Masarykovy univerzity.

Jana Počtová

Pedagogická fakulta otevřela novou galerii

Foto: Ivica Šurová

Jednou z autorek prvních fotografií, které byly vystaveny v nové galerii, je studentka pedagogické fakulty Ivica Šurová.

Nový výstavní prostor na pedagogické fakultě nazvaný Galerie ležatá osmička otevřela 1. března fotografická výstava Trochu s humorem. Představuje práci dvou studentek katedry výtvarné výchovy, které v rámci kurzu Základy fotografické tvorby experimentovaly s portrétní fotografií.

Ivica Šurová (fotografie výše) nechala před objektivem provokativně zapózovat své kamarádky v profesionálním ateliéru. Bára Jeřábková pak originálně graficky dotvořila vlastní autoportréty. Galerie se nachází v budově D na Poříčí 7 na schodišti

a auly a výstava Trochu s humorem potrvá do začátku dubna.

Galerie se návštěvníkům otevřela v souvislosti s druhým ročníkem Týdne výtvarné kultury, který se v Brně uskutečnil od 7. do 13. března. Cílem kulturní události, kterou zorganizovali studenti a učitelé pedagogické fakulty, je upozornit na rozsáhlou nabídku výtvarného života v Brně. Na její přípravě spolupracovala řada brněnských muzeí, galerií a dalších institucí, které v jednom týdnu nabídlly na 60 různých akcí.

David Povolný

>> pokračování ze strany A1

Na jednom místě tak máte otevřené dveře do celého světa. Samozřejmě, že jsem do Salfordu odjel hlavně studovat. A jaké to tu je? Nevím, jestli můžu dostatečně porovnat rozdílnost úrovně. I když mám pocit, že s fakultou sociálních studií, která mě sem vyslala, je úroveň srovnatelná, v něčem je ta moje domovská dokonce o mnoho lepší.

Některé věci jsou zřejmě na první pohled – třeba zdejší horší administrace studia. University of Salford sice má elektronický systém, ten se ale jen vzdáleně blíží funkcím našeho ISU. To vše je však vyvážené například nesrovnatelně kvalitnější podporou studijních služeb, jako je univerzitní sportovní centrum, systém studentských spolků či takové věci, jako je proplácení taxi z letiště na kolej. Menzy by zde však člověk hledal marně. Pokud nechcete využívat fastfoody nebo jíst polotovary, budete si muset vařit sami. Jde ale o nejlevnější cestu, jak se stravovat.

Klíčová anglická slovíčka prvních dní

Do anglofonní země není možné vyjet bez znalosti angličtiny. Pokud si nejste svou angličtinou úplně jistí, není důvod ztrácet touhu do takové země vyjet, protože o to silnější motivaci ke studiu jazyka získáte.

Klíčových cizích slov navíc není zase tolik. V prvních dnech pobytu ze všech stran uslyšíte hlavně: induction a introduction. Induction do sportovního centra nebo psaní esejí; introduction k bydlení na koleji nebo využívání knihovny. To všechno je podpořeno opatrnými nápisy typu Very hot water či Deep water snad na každém rohu, zcela v duchu anglické posedlosti vytvářet procedury, postupy a politiky. To pochopíte už z programu uvítacího týdne před začátkem semestru, který je plný zajímavých akcí (což je jeden z aspektů, ve kterém má MU ještě co dohánět).

Další slovíčka, která často uslyšíte, jsou homesickness a culture shock. Mluvil jsem v Salfordu se spoustou českých studentů (je nás tu docela slušná převaha) a řada z nich aspoň malým steskem po domově trpěla nebo trpí. Ale pořád je to „jen“ Británie, a když se budete hodně snažit, seženete v Polish Stores třeba i něco, i když jen vzdáleně, podobného českému chlebu. Krupice (semolina) i tvaroh (quark) se tu koupit dají také. Sám se chystám uvařit tvarohové knedlíky se švestkami – těmi homesickness zaženu spolehlivě.

V kolébce fotbalu

Erasmus je i o výletech. Některá místa jsou pro Čechy jako z pohádky, třeba malá pobřežní vesnice Robin Hoods Bay tyčící se na příkrém srázu obklopeném mořem a útesy. A také ač nejsem žádný fotbalový fanoušek, vyrazil jsem se na tento sport podívat. O Anglii se mluví jako o kolébce fotbalu, a o fotbalu se v Anglii zase mluví jako o náboženství. Blízkost Liverpoolu tak rozhodla o výpravě na zápas FC Liverpool s AC Sparta Praha. Měl jsem velká očekávání a zážitek na vyprodaném stadionu Anfield Road s dalšími 45 tisíci diváky je ještě předčil. Běhal mi mráz po zádech.

Na svém Erasmu tedy lituji jen dvou věcí – že jsem vyjel až na úplném konci studia a že má katedra neumožňuje vyjet na celý akademický rok. Hned bych toho využil a zůstal déle nebo vyrazil znovu.

Blízkost Liverpoolu také rozhodla o výpravě Petra Soukeníka na fotbalový zápas.

Foto: Archiv P. Soukeníka

Práci bez multikulturního prostředí si nedovedu představit

Bylo to v létě 2006, kdy se student politologie a hospodářské politiky a mezinárodních vztahů Michal Žižlavský vlastně náhodou dostal na projekt Evropské unie do Rakouska. Tato náhoda ho však ovlivnila natolik, že společně s několika kamarády založil Evropské centrum mládeže Břeclav, které dnes pomáhá mladým lidem, aby na unijní akce do zahraničí vyjeli také.

„Všechno děláme ve volném čase, a i když nás občas přepadají pochyby o smysluplnosti naší práce, nadšení lidí, kteří se z projektů vrací, za to stojí,“ říká Žižlavský, který v době, kdy tento rozhovor vznikl, pobýval na stáži u Stálého zastoupení České republiky v Bruselu.

Že lidé jezdí do zahraničí na různé projekty, není až tak neobvyklé. Ale že by je někdo zprostředkoval, to dělá málokdo. Jak jste přišli na nápad založit organizaci?

V roce 2006 se mi jakožto prvákovi na politologii a čerstvému absolventu breclavského gymnázia podařilo dostat na projekt simulace Evropské unie do Rakouska. Pořadatelům se nejdřív nahlásila spousta zájemců, ale protože většina dala nakonec přednost dovolené u moře, tak zbylo místo i na mě jako náhradníka. Nakonec to byl jeden z nejlepších týdnů mého života. Našel jsem si spoustu nových kamarádů a jeden z nich mě pozval na jiný projekt do Turecka. S tamější organizací jsem se domluvil, že nám budou posílat pozvánky na další akce, a pak jsme si se známými řekli, že by bylo fajn udělat organizaci, která by totéž pomohla zažít i dalším lidem. Založili jsme občanské sdružení, podali si žádost o grant u nadace Vodařone a dostali od ní do začátku 20 tisíc korun, což nám hodně pomohlo.

Na jaké projekty zájemce posíláte a jak se na ně přihlašuje?

Skoro všechno jsou to akce orientované na neformální vzdělávání pořádané v rámci

Foto: Archiv M. Žižlavského

Od Turků jsem si nejdřív držel odstup. Nakonec se ale stali našimi nejlepšími kamarády.

programu s názvem Mládež v akci. Ten zahrnuje jednak evropské dobrovolné služby, to znamená, že mladí lidé v některé zemi dlouhodobě pracují, nebo výměny mládeže, na které se orientujeme my. Jde o semináře a workshopy zaměřené na různá témata. Člověk se hodně dozví, potká se s lidmi z jiných kultur, získá nové kontakty a procvičí si jazyk. My jsme zájemce nejdříve posílali především do Turecka, ale dnes už přes nás studenti jezdí do šesti sedmi evropských zemí. Hlásí se tak, že si buď přečtou informace na našem webu www.eycb.eu, nebo reagují na mail, které rozesíláme.

O centrum se vás stará několik, ale i tak to musí být časově náročné. Jak to zvládáte?

Je to čím dál složitější. Jsme většinou studenti, všechno děláme ve volném čase a občas si říkáme, jestli s tím radši nesehnout. Na druhou stranu nás to ale pořád baví. Je to skvělý pocit, když někoho vyšleme do zahraničí, on se vrátí a děkuje nám za to, jak užasně se měl.

Co si nejvíce chválíte?

Nejlepší je určitě možnost poznat nové lidi ze zahraničí. Člověk si žije celý život například v Brně, kde v běžném životě cizince zase tak často nepotkává. Najednou se ovšem ocitne v prostředí, které je totálně multikulturní, poznává názory jiných lidí, a odbourává si tak spoustu předsudků. Dokud jsem nejel na první projekt, nikdy jsem neviděl žádné Turky. Když jsem je pak potkal, držel jsem si od nich trochu odstup. Ale na projektu se Turci nakonec stali našimi nejlepšími kamarády a zjistil jsem, že my Češi s nimi máme hodně společných povahových rysů.

Nové kontakty se hodí i pro budoucí povolání. Máte představu, co byste chtěl dělat?

Rád bych dělal něco podobného, co vidím dnes na stáži v Bruselu. Za ta léta jsem si zvyknul na práci v multikulturním prostředí a už si nedovedu představit, že bych se bez toho dokázal obejít.

Martina Fojtů

inzerce

VAZBY DIPLOMOVÝCH PRACÍ
od 135 Kč

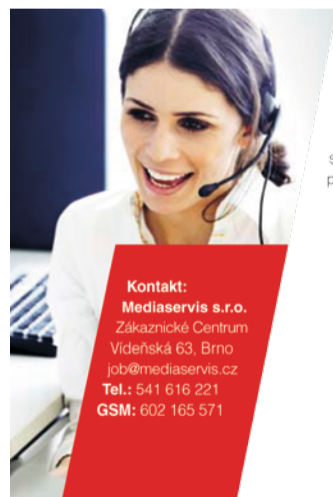
knihárství
Diří Klouda
1991
www.ediplomky.cz

Moravské nám. 13, Brno - střed
(vedle parkovacího domu)

547 382 021, 602 734 119
diplomky@seznam.cz

PO - ČT: 7-17 h
PÁ: 7-16 h
(přestávka: 11-11:30)

inzerce

Hledáte stabilní brigádu?
Operátor/ka call centra

Co Vás u nás čeká?
volitelnost směn / jistota výděleku po celý rok / propracovaný systém odměňování / široký motivační program - soutěže / práce přímo v centru Brna / kariérní růst / možnost spolupráce na HPP / zkrácený úvazek

Jaké jsou podmínky spolupráce?
spolupráce minimálně 2 měsíce / velmi dobré komunikační schopnosti / čistý trestní rejstřík

Přijďte si nezávazně prohlédnout call centrum:
Kdy: pravidelně každé úterý v 16:00 (délka cca 1 hodinu)
Kde: Videňská 63, Brno (tramvaj č. 2, 5, 6, 7 - zastávka Celní nebo tramvaj č. 8 - zastávka Vsetínská)

Media Servis

www.capnito.cz – rychle expandující portál hromadného nakupování hledá nové posily na pozici **obchodního zástupce**

Forma spolupráce: Dohoda o provedení práce, práce na ŽL

Lokalita: především Brno, Olomouc, Ostrava a další

Nabízíme: motivující ohodnocení dle prodejnosti Vámi získaných nabídek, příjemnou a zábavnou práci

Nástup: možný ihned

Nabídky zasílejte: info@capnito.cz

CapniTo.cz

www.starapekarna.cz
ŠTEFÁNIKOVA 8, BRNO

Hudební kavárna
Stará Pekárna

pá 25.3.
Ucan2 + Aivn's Naked Trio

po 28.3.
Teatro fatal (SK)

pá 1.4.
Nuck Chorris Gang

po 4.4.
Ty Syčáci

út 19.4.
Koistinen

1vstup + 1zdarma
na vybrané koncerty
více: 541210040 a
www.starapekarna.cz

PRACOVAT S NÁMI SE VYPLATÍ!

nástup
90
Kč/hod.
včetně úhradové přímky

OPERÁTOR / KA
CALL CENTRA

- Dlouhodobá flexibilní brigáda
- Zajímavé finanční ohodnocení
- Možnost kariérního růstu

PROVEON
CUSTOMER PROCESS EXCELLENCE

info o brigádě:
tel.: 533 428 196
mail: goodjob@proveon.cz
www.proveonprace.cz

Dubš: Hráč nereprezentuje kvůli penězům

Když ještě hrál volejbal, soupeři z něj měli respekt. Aby také ne, vždyť Ivo Dubšovi se povedlo to, co mnohým ne. Byl kapitánem české reprezentace, se kterou získal čtvrté místo na evropském šampionátu a na Světové lize, působil v prvotřídních týmech v Německu a Francii.

Teď si zjednává respekt jinde. V roce 2004 ukončil profesionální kariéru a nastoupil jako manažer do rodinné firmy, která se zabývá zpracováním kovových odpadů a hutnictvím neželezných kovů.

„Nejsem praktik, který prošel továrnami přímo, ale podrobné znalosti odsud našťastí nepotřebuju. Starám se hlavně o obchod,“ popisuje absolvent Právnické fakulty Masarykovy univerzity.

Přesto pro vás přechod z právnického prostředí a od volejbalu do kovovýroby asi nebyl jednoduchý, že?

Po škole jsem byl deset let v zahraničí a pak jsem naskočil do vlaku oborem téměř nepoznamenaný. Práva využívám v práci tak, že se setkávám se smlouvami, ale než bych je dělal, tak je spíš připomínkuju. Sport naučí člověka disciplíně, ochotě na něco čekat a spolupracovat. Ale jako sportovec má člověk jednodušší život. Žije si ve svém uzavřeném světě, který mu jiní moc nenarušují. Klub se o všechno postará a na hráči je, aby odvedl svůj výkon. Tady je to naopak. Já se musím postarat o zaměstnání, aby měli práci, aby byla nějak organizovaná a aby se společnost aspoň trochu pohybovala dopředu. Ale za šest let už jsem se spoustu věcí naučil.

V jednom z dřívějších rozhovorů jste říkal, že váš obor hodně postihla ekonomická krize. Už se situace zlepšila?

Hutnictví a navazující obory vnímá bankovní sektor trochu jako černou ovci, investoři se neshánějí. Dá se říct, že nás krize postihla zásadním způsobem, celou naši sku-

pinu jsme zredukovali asi na polovinu. Ale řekl bych, že loňský rok už dopadl nad očekávání dobře.

Mimochodem je pravda, že jste měl s otcem dohodu, že vás nechá po absolvování univerzity pár let hrát volejbal a pak nastoupíte do firmy?

Je to pravda. Školu jsem končil v roce 1999 a domluvili jsme se tak, protože i on už tehdy měl svoje léta. Řešili jsme, jestli se chci vrátit domů, a dohodli jsme se na čtyřech letech. Tehdy jsem hrál v Cannes, ale přišla mi nabídka z Paříže, z týmu mistra Francie, což se těžko odmítalo, tak jsem si to nakonec ještě o rok prodloužil. Ale ten už moc podařený nebyl. V Paříži se měnil trenér a hodně i hráči. Ve městě se mi žilo výborně, užil jsem si to, ale po sportovní stránce už to bylo horší.

Přemýšleli jste, co byste dělal, kdybyste s návratem domů nesouhlasil? Šel byste trénovat?

Podobnou otázku pokládám už asi šest let svým tehdejším spoluhráčům. Oni v tomto postavení jsou, většina z nich pořád ještě hraje, protože nic jiného neumí. Někteří si dělají trenérské kurzy, ale být trenérem, to je kočovně řemeslo. Nejsem si jistý, že si to uvědomují. Sami často neví, co by chtěli dělat, a to je škoda. Většina z nich působila v zahraničí, teoreticky by měli znát jazyk země, kde žili, ale často to tak není. Nemůžu nikomu nic vytýkat, ale já jsem se všude, kde jsem byl, snažil navazovat kontakty, bavil se o možnostech a dnes se mi to vrací. Spousta lidí na něco takového ale rezignovala.

Foto: Archiv Ivo Dubše

Volejbalista Ivo Dubš hrál v českém reprezentačním týmu od 90. let, později se stal jeho kapitánem. Sportovní kariéru ukončil v roce 2004.

U volejbalu jste poté zůstal alespoň jako manažer reprezentace. Z jakého důvodu jste v této funkci skončil?

Označení manažer je trochu nadnesené. Moje práce měla dvě polohy. Díky svým kontaktům jsem měl za úkol shánět pro svaz sponzory a pomáhal jsem trenérovi Zdeňku Haníkovi na velkých akcích. Ale ne s trénováním, spíš zařizování okolo, protože jsem se v zahraničí domluvil a znal jsem rozhodčí a funkcionáře. Skončil jsem proto, že přístup některých hráčů se neslučoval s mým. Nechovali se tak, jak si představuju, že by se reprezentant měl chovat. Chápu, že hráče dnes živí kluby a reprezentace je v roli popelky, protože jim nikdy tolik nezaplátí. Ale

hráč přece nereprezentuje proto, aby si tím vydělal peníze. Jde o to, že má morální závazek vůči zemi, ve které vyrostl a kde mu dali možnost vyniknout.

S podobnými potížemi se potýkají i jiné sporty. Napadá vás, jak myšlení nejen některých volejbalistů změnit?

Jsem přesvědčený o tom, že za to může výchova doma a ve škole. Ale obávám se, že v tomto ohledu jako národ všeobecně pokulháváme. Všechno se řídí jen penězi a na nějaké morální principy nebo hodnoty se nikdo moc nedívá. Pocit přínalžitosti ke společnosti se vytrácí.

Martina Fojtů

Univerziáda? Životní zážitek

Sice to není ta olympiáda, kterou sledují u televize miliardy lidí, ale zážitek mají sportovci z univerziády stejný. Aspoň to tvrdí student Právnické fakulty Masarykovy univerzity Michal Matouš, který Česko na únorové olympiádě vysokoškoláků v Turecku reprezentoval v ledním hokeji.

„Těžko se to popisuje, ale jsem z toho pořád ještě nadšený. Slavnostní zahájení nebo závěrečný ceremoniál byly nádherné,“ vzpomíná hokejista druholigové Techniky Brno.

Do reprezentace se dostal díky přímluvě oddílového trenéra, který ho doporučil na přípravný kemp. V něm zaujal, a i když se kádr postupně zužoval, Matouš se pracoval až do toho, který ve městě Erzurum bojoval o vylepšení čtvrtého místa z předchozí univerziády.

Foto: Tomáš Můčka

Michal Matouš je hráčem druholigové Techniky Brno. Za reprezentaci si zahrál poprvé a rád by jel i za dva roky do Slovinska.

To se však nakonec nepovedlo. Češi skončili sedmí. „Ale nedá se říct, že bychom předváděli špatné výkony. Jen produktivita byla špatná, střídali jsme do tyček,“ popisuje Matouš.

Na neproměňování brankových příležitostí reprezentanti dopltili zejména v utkání proti Japonsku. „I když jsme hráli padesát minut u nich ve třetině, na nájezdy jsme nakonec prohráli,“ přibližuje posluchač právnické fakulty.

Tento nepovedený duel ve skupině Čechy odsoudil k tomu, že se podruhé v turnaji potkali s neobyčejně silným ruským výběrem. Rusové je přehráli i podruhé a reprezentantům nezbylo než bojovat už jen o sedmou příčku. „Za porážku od Rusů se ale nemusíme stydět. Měli v týmu hokejisty z Kontinentální hokejové ligy nebo vítěze světového šampionátu v kategorii do dvaceti let,“ srovnává Matouš s Čechy, kteří tým skládali většinou z druholigových hráčů.

Kdo by z toho usuzoval, že Rusové vymysleli skvělý systém, v němž hokejisté stíhají studovat na vysoké škole a k tomu pravidelně nastupovat v druhé nejlepší soutěži světa, ten se ovšem plete. Všechno je trochu jednodušší.

„Dívali jsme se na soupisku a 80 procent jich studovalo stejnou fakultu. Myslím, že měli hodně čerstvé indexy,“ nedělá si Matouš iluze o poctivosti soupeřů při skládání týmu. I když ho to štve, chuť zahrát si na univerziádě ještě jednou mu to nebere. „Na Turecko budu do smrti rád vzpomínat, a proto bych chtěl jet i za dva roky do Mariboru.“

Martina Fojtů

Studenti se mohou hlásit na akademické hry

Jubilejní desáté České akademické hry začnou v Praze pod patronátem Českého vysokého učení technického až 5. června, přihlašovat se na ně je však možné mnohem dřív. Sportovci, kteří by se největší akce akademických sportovců v Česku rádi zúčastnili, tak mohou činit už od 21. března. Hlásí se přes tělovýchovná pracoviště daných vysokých škol, která pak přihlášky předávají pořadatelům. Na Masarykově univerzitě je přijímá sekretariát Centra univerzitního sportu.

-mfj-

InfoServis

25. března
Uzávěrka pro stipendijní pobyty tchaj-wanské vlády

Stipendium tchaj-wanské vlády pokračuje i v akademickém roce 2011/2012, ve standardním studijním programu i ročním jazykovém programu mandarínské čínštiny. Více na <http://czs.muni.cz>

29. března

Role univerzity ve 21. století
Host: prof. Jan Sokol
Diskusní cyklus pořádaný studenty více na www.facebook.com/univerzita21

3. dubna od 18:00

Filmový festival Expediční kamera
Festival je určen zejména studentům a v Brně je organizován studentským sdružením Naboso
více informací na www.naboso.org
studentské vstupné 80 Kč

1.–8. dubna (9–17:00)

Výstava bonsají
Botanická zahrada, Přírodovědecká fakulta MU, Kotlářská 2, Brno

4.–6. dubna

Konference Ovzduší 2011
Hotel Santon, Brno

7. dubna v 17:00

Přednáška The New Biology of Ageing
Linda Partridge, University College London
Z cyklu přednášek Mendel Lectures
Mendlovo náměstí 1a, Brno

7.–8. dubna

Studentská vědecká konference
Conference on Cancer Research
Kancelář veřejného ochránce práv
Údolní 39, Brno
více na www.biomania.cz

13. dubna v 19:30

Koncert pěveckého sboru MU
Sál Milosrdných bratří, Vídeňská 7, Brno